

ČUK na PALCI.

Izhaja vsak četrtek. (Esce ogni giovedì) - Uredništvo in upravnništvo v Gorici, Via C. Favetti 9. - Tiska Narodna Tiskarna. - Izdaj. in ogd. ured. FRANCE BEVK
Cena oglasom: 1 milim. visočine v širini enega stolpa L. .80, za trgovske reklame, benčna obvestila poslana, vabila, naznanila, itd. vsaka vrsta L. 1.—
Celoletna naročnina L. 15.—. Za inozemstvo L. 22.50

Leto IV.

GORICA, četrtek dne 3. decembra 1925 - GORIZIA, giovedì li 3 dicembre 1925.

št. 49

Kadar leto se zasukne,
kadar leto se obrne,
nova zvezda nam zasije,
stara zvezda se utrne.

zaženite v kot vse staro,
novo si kupite,
kar svetuje Čuk na palci
vse lepo storite.

Pojte v Narodno knjigarno,
ali če kdo drugi,
v vašem kraju vam je bližji,
bolj vam na uslugi,

pojte k njemu in kupite
Čukov koledar za ceno
liric treh in pol po pošti,
ker zabavo prav nobeno,

vi cenejše ne dobite,
naj bo cirkus, naj karkoli,
kar na platnu se vam kaže
ali se vrti okoli.

Tu ni samo hipec vžitka,
tu je vžitek cela leta,
ali leto le je srečno
ako s smehom je začeto.

Le pogledite stran naslovno,
ilustracija vam kaže,
da resnična je beseda,
da nikoli se ne laže.

Koledar ima svetnike
in vam kaže še vremena,
če je solnce, dež ne pada,
tu nobena ni zamena.

Poleg tega naše pesmi
so nad vse zabavne,
so popisane vse ženske,
vse pijanke slavne.

In pa naše humoreske,
da so ženske učene
že brez šol, vam koledar
letos Čukov razodene.

Smešnice, da človek počí
če le malo jih prebere,
da se smeje, da nad njim se
strop in hiša mu podere.

A o slikah nič besede,
boljših ni dobiti,
slikal jih je stari znanec
in slikar sloviti.

Sama slika brez besede,
že ti usta pači,
solze ti v oči nabira
in kislobo slači.

Ne premišljaj nití malo,
v prodajalno skoči,
kupi Koledar, če ne pa
brž po pošti ga naroči.

A ne čakaj do Božiča,
zna prepozno biti,
moral boš za koledarjem
se okrog loviti.

ker ga danes vse kupuje
in prebira — staro, mlado,
za veselje in zabavo
a najmanje za navado.

Kamor stopiš, ga zahtevaj,
naj ga vsaka vas prodaja,
ki preganja težke misli
in ljudi na smeh navaja.

In še eno: če imaš kje
kako živo staro teto,
češ bit' dedič, koledar naš
kupi ji za novo leto!

Gorica, 3. dec. 1925.

Presneto čas beži, kot bi ga z bičem gnal, ali pa zato, ker so jih v Trgovskem domu 'omili tako zabavne v »ulici št. 15«, da so dnevi kar trenili mimo nas. Mislili smo, da je pravkar minil trg sv. Andreja, pa je že nov tu. Samo zima ni nova. Od lanskega leta do letos se vleče zima, požegnana z dežjem in samo tu pa tam s kakim lepim dnevom za nameček in še tisti lepi dnevi so bili klaverni. Ko je prišel trg sv. Andreja, si je mislil tudi sneg, da mora priti na dan s svojim belim kožuhom in je res oblekel naše hribe precej na debelo in zapihal v odrevene prste. Bo že res tako, da bo zima huda, kot pravijo »lažnivi pratikarji« in zvezdozledi, da bo kar drevie pokalo, da bo treba sukeni, drv in rokavic in vsega, kar je treba kupiti in se dobi za drag denar po štacunah.

Po štacunah, pravimo. Samo na Travniku se dobi zastoni. Zato so bile letos štacune precej prazne, po ulicah pa — se je gnetlo vse polno ljudi in zasinalo seimsko središče — Travnik. Tam so dajali šarlatani blago pol zastoni in še enkrat toliko na vrh. Za L. 5. — si dobil žaife, da bi lahko umil pol države in bi je še ostalo. Tudi piščalke, ki so se jih posluževali odrasli in otroci prav pridno, so bile zelo poceni, da o mandolatu niti ne govorimo, ki edini sladki naše kisle denarja prazne dni. O blažostanju našega ljudstva priča deinstvo, da so bili ženi polni praznega in je ostala od kosila le kaka lirica za piščalke in žajfo, ako tudi smo od čakania na razna izplačila že več kot ožehvani in onrani.

Pač, še eno so ljudje kmovali smeh za kisle čase. Namreč Čukov koledar, kdor si ga hoče nabaviti, naj se tedaj potruži, da ne bo prepozno, ker konni kakor sneg spomladi. Tudi knjige »Goriške Matice« gredo kot plaz med ljudi. Ena knjiga je že popolnoma zmanjkala.

In še nekaj vam povemo. Če hočete imeti stenski koledar, ki vas bo ob praznikih razveselil z dovtipi, kupite ga naglo, da vam ne bo žal.

To je notranja Čukova politika, v zunanji pa nerad govori, ker se boji zamere in krize, kot so jo imeli na Francoskem in na Španskem, kjer se bajé generali umaknejo z vlade civilnim ljudem, kar so jo prvi že v Maroku pošteno »zafurali«, kajti Abdel Krim jih še vedno češe po hrbtu, da kar dlaka leti od njih.

Mraz je najbrže povzročil tudi, da je zmrznilo — takozvano slovensko učiteljske v

Tolminu. Iz razvalin učiteljske pa se je dvignila italijanska gimnazija kot čisto nova zimski cvetka, ki ji gotovo ne more prerokovati dolgega življenja niti Čuk na palci. To so pota birokratičnega razvoja. Če bi šlo s potujčevanjem naših kmetov tako naglo, kot gre to z zavodi, bi bil razvoj že davno završen. Počivajte v miru!

Čuk na palci.

Pred sodnijo.

„Priznajte, da ste ukradli sukno gospodu Plavku. Ta čas, ko stojite tu, so jo pri hišni preiskavi dobili pri vas.“

„Nemogoče. Imam jo na osebi.“

Zakaj sem se tako hitro oženil.

(Priredil — Karlo.)

Tonče: Človek bi kar znozel! Kamorkoli pridem, me hočejo kar zasuti z vprašanji: Čemu si se tako hitro oženil? Vsak znanec — in jaz jih imam celo vojsko... mi že od daleč kriči: Zaboga, Tonče, zaboga, zaboga Franckov Tonče, kaj sem vse bral? Vi ste se poročili? — O, pa saj ste se mislili poročiti tja na spomlad — pa kam se vam je tako mudilo?! — Pa kaj naj vsakemu vse na nos obesim!? Moja nenadna ženitev je sicer prišla res nenadoma — ali komu je pa to kaj mari? Ljudje so preveč radovedni! — Ko je pred tremi mesecima stalo v časopisju, da sem se zaročil, so me obsulj prijatelji in me naravnost pričeli kamenjati z vednimi vprašanji. Moja stara gospodinja, pri kateri že tri leta stanujem, me je vprašala: »Torej vi ste zaročen, gospod Tonče? — No, glejte, glejte! No, častitam vam iz vsega srca.« — »Hvala lepa, gospa Brzetova!« — »Klara Poniževa kaj ne, tako se imenuje vaša zaročenka?! Če nisem napačno brala v časopisih, bilo je nekoliko preveč črno natiskano, malo spackano!« — »Tako je, da, da! Niste napačno brala, moja nevesta se imenuje Klara Poniževa.« — »Ali morda po-

znam jaz tisto Klara Poniževa?« — »Že mogoče!« — »Ali je zelo lepa?« — Nato je stopila čisto tik mene in me vprašala zaupno. »Pa kaj ima kaj, a?, pod palcem, tako...?« Ne da bi čakala, da bi rekel ja ali ne, me je že vprašala dalje: »Koliko?« — Nekdo, ki me je srečal, je hotel vedeti, koliko je stara; drugi zopet, ali je zlatolaska ali črnolaska; tretji je hotel vedeti, ali je iz Ljubljane, nato me je nekdo celo vprašal: »Ali živi stara še?« V uradu so planili name: »Ali ima kaj bratov in sester? koliko dedičev da je, ali je stari že umrl?« Nato so me obsulj od vseh strani z vprašanji: »Kdaj bo ohect?« Da, nastal je cel vihar med mojimi prijatelji in znanci. Nato je prišla mlada gospodična 28 tih let, ki je vsak mesec enkrat obiskala mojo gospodinjjo in me je poznala le površno ter me je vprašala: »Ali se boste v cerkvi poročili?« — »Na vsak način!« je odgovorila moja gospodinja, ko sem jaz molčal in nisem hotel zadostiti radovednosti mlade dame. Ona pa je nemoteno nadaljevala in sicer, da se govori okrog, da sem komaj štirinajst dni zaročen: — »Kako barvano obleko si bo izbrala zaročenka za poroko?« — Od jeze sem pričel kar z zobmi škripati. Na vsak način sem moral resnici na ljubo povedati, da pred spomladjo naslednjega leta se ne mislim

poročiti. »Ali človek, zakaj pa boš čakal!« so me obsuli prijatelji in znanci. »Kdor se mlad poroči, ta se nikdar ne kesal!« je modrovala moja gospodinja. — »Ah, ne«, je menila »mlada« 28 letna deklica z nesramno naivnostjo: »Za ročenska leta so najlepša leta, samo poročiti se ne prezgodaj!« Ona namreč hoče — še deset let — srečna zaročenka ostati. — »Čemu pa hočete čakati tja do spomladi, gospod Tonče?« me je vprašal moj krojač, ki sem mu bil precejšno vsoto dolžan in je gotovo mislil, da mi prinese žena kaj, dosti pod palec in bom naravno potem zmožel plačati svoj dolg pri njem!

»Zato, ker bom natančno 1. maja naslednjega leta nastopil svojo službo, kot stalen nameščeneec«, sem odgovarjal na vsa ta vprašanja in na vse te vsodbude. »Toda vaš tast ima vendar dovolj denarja!« so mi metali iz vseh strani v ušesa. »Toda jaz pa nočem biti odvisen od svojega tasta, alj pa celo, da bi me z ženo vred redil!« sem vrgl v obraz vsakemu. — In sedaj, po treh mesecih so brali v treh časopisih: »Poročila sta se Tone in Klara Franckova, rojena Poniž, Bilo srečno!« Končno ne bi mogel nobenemu, ki bi me vprašal, zakaj sem se tako hitro poročil, odgovoriti. No — vam bi že povedal — če bi le vedel da ne boste pravili naprej! No nazadnje, radi me ne! Osemnajstega oktobra je bil najin poročni dan... Ne, ne, ne gre mi... ne morem vam pripovedovati... Bom pa drugič povedal, kadar se zopet srečamo, zakaj sem se tako hitro poročil. Najprej moram pač pogledati, če zopet komu kar naravnost v roke ne priletim, da bo me vprašal, zakaj sem se tako hitro poročil. — No, hvala Bogu, zrak je čist! (glas od zunaj: Tonče!) Vsi svetniki božji, tu je zopet eden, kolega! (glas od zunaj: Tonče!) Kaj pa je? (glas od zunaj: Ali greva skupaj v urad?) Ne, je še prezgodaj! (glas od zunaj: No, poidi vendar! Se bova kako urico pogovarjala, Mi boš vendar povedal, zakaj si se tako hitro oženil!)

Zadela me bo božja kap! Drugič, dragi prijatelji! Imam še nekaj važnega z ženo za govoriti. (Klic od zunaj: No, potem pa nič. Z bogom, Tonče, na svidenje, dragi prijatelj!) Ali ni, da bi človek zbežal! Kdo bi si mislil! Vse hočejo zvedeti!.. Ampak tudi vi bi radi zvedeli, kaj ne?! No vam bom pa povedal, to, kar mi leži v prsih, to veste... osem dni po najini zaroki, je bil

Klarin rojstni dan in kakor se že samo po sebi spodobi, bogato obložen z vsemi sladkosti mi in štruklji. Takoj, ko sem opravil svoj posel v uradu, sem vstopil v hišo svoje zaročenke in spe. Pri ljubkeni tete á tete — oče je kot po navadi zalezal v bližnjo kot greh staro krčmo — mi je priznala Klara, da ni stara 24, temveč 27 let. Moral sem seveda napraviti nekoliko presenečen obraz, kajti pričela je strašno jokati. — toda gorak dež poljubov jo je končno vendar pomiril — in mene tudi. Osem dni nato je bil moj rojstni dan, ki mi ga je Klara zopet osladila s svojimi sladkarijami in štruklji, namreč ravno zato, ker jih je ona sama lastnoročno napravila. Vsaj rekel sem ji tako! Pri tej svečanosti mi je priznala — se razume, da pod dežnikom solz, ki so lile čez njena lica kot se razlije reka ob povodnji čez travnike in njive — da ji leži na srcu neka skrivnost, ki jo muči noč in dan. Postal mi je težko pri srcu. »Oh, ti me boš zapustil, ti me ne boš hotel več ljubiti! O, jaz nesrečnica!« je nenadoma vzkljnila in se me krepko oklepanila. Nisem vedel, na kaj bi mislil, in sem jo prosil, silil, naj mi prizna resnico, medtem ko sem ji sveto obljubil, da ji vse odpustim — naj bo, kakoli hoče. Takoj mi je priznala, da ni 27 let stara, temveč 30 let. Nekega večera je prišel njen oče nekoliko bolj nadelan domov in tudi nekoliko prej kot navadno in v svoji vinski-lirični navdušenosti me je objel in poljubil — kar je bila njegova konstantna navada kadar je hodil v cik-cak — in mi je tiho zatulil v uho, da moja Klara ni stara 30 let, pač pa 34. Toliko da me ni zadela božja kap — vendar sem dal

staremu roko, da se razmerje med njegovo hčerko in menoj radi tega ne bo spremenilo čisto nič. Ali nekaj sem vendar sklenil takrat: da moram Klaro čimprej poročiti in to sem storil. Le pomislite, kaj bi se še lahko zgodilo! Čez nekoliko tednov so božiči, potem pride novo leto itd., in ona

bi mi pri vsaki svečanosti, pri vsakem prazniku takole dve do tri leta svojega srečno odvetenega življenja podarila — potem bi končno postala kmalu moja stara mama. To je vzrok, zakaj sem se tako hitro oženil: Ali prosim vas, nikar ne govorite naprej o tem! — (Odide.)

jem zdravju prekosil vse svoje sovražnike in prijatelje, preživel vse svoje sorodnike in potomce, slaven in ljubljen.

Kralj je bil s tem dogovorom tako zadovoljen, da je bogato obdaril vedeža in ga odslovil z največjo milostjo.

Nekaj dni na to pa se je kralj spomnil prvega vedeža. In ko je razmišljal njegov odgovor, si je dejal:

»Tepec je povedal prav isto, kar je povedal modrijan. A gre za to, kako je povedal, ne zato, kaj je povedal.«

In ukazal je dati prvemu vedežu deset udarcev in ga izpustiti iz ječe.

DOBIČEK.

Konjeniški stotnik je dobil v neki vojni v stegno drobec granate. Ker se rana ni hotela celiti in zdraviti, so mu morali nogo odrezati. Stotnikov sluga, ki je bil pri operaciji navzoč, je ves žalosten pretakal solze. »Čemu jokaš?« mu je dejal stotnik. »Saj imaš vendar dobiček od operacije, ker ti odslej ne bo treba več snažiti obeh škornjev.«

MED TATOVIL.

»Kje si dobil nove čevlje?«

»Kupil sem jih.«

»Koliko si dal zanje?«

»Sem pozabil vprašati.«

NA UMETNIŠKI RAZSTAVI.

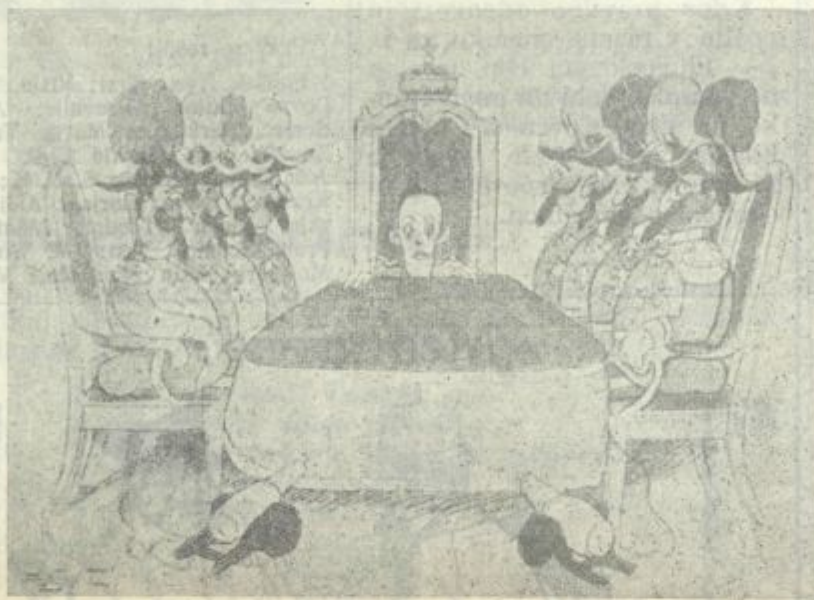
Oče: »Vidiš, sinček, to je centaur! Pol človek in pol konj!«

Sinček: »Povej, ata, ali spi v postelji, ali v hlevu!«

INSERAT.

Nova iznajdba! Elektro magnetni ključ! Ključ odpre iz daljave enega metra z neznanško močjo vrata. Zelo pripravno za pozno zvečer se vračajoče gospode! Treba je samo ključ iz žepa vzeti in ga krepko v roki držati.

Španska vlada v karikaturi

kakor jo je prinesel Čukov koledar za l. 1926. Koledar prinaša vse polno slik, smešnic, humoresk, ugank in razpisuje deset nagrad. Kupite koledar takoj za nizko ceno L 3.20 v Narodni knjigarni v Gorici osebno, ali pa ga naročite po pošti, ki stane L. 3.20 (za Jugoslovane Din. 14.— franko.)

Ne kaj, nego kako!

Neko noč je vsemogočni kralj Ferzov sanjal, da so mu popadali iz čeljusti vsi zobje.

Takoj, ko se je zbudil je kralj poslal po vedeža, ki bi mu naj razložil, kaj sén pomeni.

In vedež je rekel kralju:

»Tvoj sén naznanja hudo nesrečo: vsi tvoji sinovi in hčerke, o kralj, pomro pred teboj, tako da ostaneš kon-

čno čisto sam na svetu...«

Razkačen zaradi take razlage sna je kralj ukazal vreči vedeža v najglobljo ječo.

Nato je poklical drugega vedeža, mu povedal »voje sanje in ga pozval, naj mu jih razloži.

In drugi vedež je dejal:

»Velika sreča se ti naznanja, o kralj. Dolgo in blagoslovljeno boš vladal, ter boš v svo-

OVIRE.

Groteska v dveh dejanjih.
Spisal B. KARLO.

JOŠKO: Boris, kaj pa lepaki zunaj, kaj pa vabila za ples in oglas v »Edinosti?«

STANE (plane od mize, pri kateri je točil vino iz štefanov, ki jih je ravno kar prinesel Danilo.) Saj res, ali ima kdo današnjo »Edinost?«

JANEZ: Tončk jo ima!

STANE: Kam je šel? Tone! Tone! Tone!

JANEZ: Ravnokar je izginil!

VSI (kriče in kličejo.) Tone! Tone!

REŽISER (jih miri.) Tihooo! Miiiiir!

JOŠKO (porine Maksa za mizo.)

Zatulil

MAKS (dene roko na usta in zakriči, da se vse strese.) Mi-i-ir! Miiiiir! Cir-

kus se začel! Seeejal

LUKC: Kako se bo začel, ko je pa že!?

VSI (vfhinejo).

STANE (odbeži).

REŽISER: Posedite se po stolih! Gospodična Nadica, izvolite tukaj!

NADA: Hvala lepa gospod režiser, mi je že ponudil gospod Boris!

REŽISER (zaškriplje z zobmi, da se ga močno čuje).

LUKC: Miš je bila! Da! Prav za res sem jo slišal!

JOŠKO: Tihoo! Sedaj se prične seja!

LUKC: Tak začni vendar!: »Oto varjam današnjo sejo!« (Se počí.)

BORIS: Da res! Izvrstno. O-tovorjam! Tovor, od besede tovor, kaj ne, gospodična Nada!!

REŽISER: Mir tam!

JOŠKO: Kje je tajnik?

JANEZ: Kdo pa je tajnik?

LUKC: Ali si že pozabil? Saj je že

dve leti. Aja! Saj še vedel nikoli ni!... Kje je Stane? On je tajnik?

VSI: Kje je Stane? Stane! Stanel Stanel!

PAVLA: Oh, je šel iskat Tončka radi »Edinosti.«

JOŠKO: Kako naj sedaj začnemo? Kdo bo vodil zapisnik?

REŽISER: Ti, Boris! Sem sedi!

BORIS: Hvala lepa. Se lepše počutim tu. (Se stisne k Nadi.)

REŽISER (zavije oči in pogleda proti nebu ter stisne zobe.)

JOŠKO: No, Luke, sedi pa ti sem!

LUKC (sede): Če ni drugače, bom pa še jaz, malo počival na tajniškem stolčku. Dajte mi kos papirja.

JOŠKO(mu da kos vabla): No, kar na to piši, bo že Stane potem prepisal na lepo!

LUKC: Pa kaj mislite, da bom s prstom pisal?

Pameten vzgojitelj.

Kmet se je vozil s svojim sinčkom prvič z vlakom. Dečku je bilo silno všeč in vedno je molil glavo skozi okno ter gledal, kako lete hiše in drevesa mimo.

»Francelj, nikar ne molj glave venkaj!« je rekel oče. »Kar naenkrat pride veter ter ti vzame klobuček.«

Francelj pa ni hotel slušati očeta in je molil glavo dalje skozi okno. Da bi ga ustrašil, je oče skrivaj potegnil dečku klobuk z glave in ga skrnil pod klop.

Res se je deček ustrašil in začel na vse pretege jokati in kričati:

»Oče, oče! Moj lepi klobuček! Grdi veter je prišel in ga odnesel! Škoda, škoda!«

»Vidiš zakaj me nisi postušal. Svaril sem te!« je rekel oče. A deček je jokal dalje.

»No, molči že! Zdaj poživigam in veter prinese tvoj klobuček zopet nazaj!« je dejal oče, zaživigal, segel skrivaj pod klop in urno poveznil klobuček dečku na glavo.

»Haha! To si izvrstno naredil, očka«, se je smejal deček. »Ali znaš zmerom tako živigati?«

»Zmerom, Francelj«, je odgovoril kmet.

»No, pa zaživigaj še enkrat!« je dejal deček in vrgel klobuček skozi okno.

Nova uganka.

Nekega krepkega vojaškega novince prostovoljca, so vprašali častniki pri naboru, koliko je star. Mladenič jim je zvito odgovoril: »Kadar bodem šestkrat toliko star kot sem zdaj, manjkalo mi bo še toliko do 100 let, koliko mi manjka zdaj do 20 let?«

Koliko let je bil mladenič star?

Kdor pravilno odgovori in pošlje v pismu znamko za L. 2.— (Jugoslovani Din. 6.—, a ne znamk), dobi po pošti franco na dom slovenski bločni koledar za leto 1926. Nedelje in prazniki so rdeče tiskani in obeljeni s smešnico.

Rešena uganka.

	B		L					
	A		J					
B	A	N	J	A	L	U	K	A
	J	b	o	b	B			
	A	o	k	o	L			
	L	b	o	b	J			
L	J	U	B	L	J	A	N	A
	K					N		
	A					A		

Prav so rešili:

Poljšak Ivan, Trst; Vižin, Solkan; Lovro Makuc, Prevalje; Antonija Šemec, Barkovlje; Marija Trampuž, Kostanjevica; Markič Ciril, Ročini; Jošt Eržen, Stržišče S. H. S.; Marija Krašna, Vipava; Gorjanc Alojzij, Deskle; Pipan Teodor, Monfalcone; Franc Scopin, Trst; M. Anžlovar, Mojšperk; Ivan Škvaršča, Vrhnika;

Lojze Šulgoj, Trst; Rudolf Cotič, Vrhnika; Jožef Pillh, Budanje; Alojzij Kuret, Franc Seligo, Plavč S. H. S.; Viktor Krašna, Kobja Franc, Mičević Milan, Lendova S. H. S.; P. Imperl, Šmarje; Stefan Lango, Tolmin; J. Kukovec, Maribor; Josip Gombač, Trst; Zofi Gasparl, Stanjel; Kolman Avgust, Postojna; Ivan Kastelic, Grič; Jelen Josip, Opatjeselo; Alojzij Kodrič, Škrbina; Sušek Alojz, Lajtersberg S. H. S.; Koren Amalija, Budanje; Anton Gautar, Medvedje brdo; Česnik Julija, Lokavec; Maks Purlan, Turin; Franc Žerjal, Barkovlje; A. Špacial, Trst; Ema Fabjan, Trst; Kati Dolenc, Postojna; Ivanka Žigon, Dol. Branica; Alojzij Gabrijelečič, Trst; Marija Metlika, Trst; Neža Geržina, Vel. Otok; Anton Gionsberg, Postojna; Pepca Smerdin, Postojna; Strukelj Jože, Trst; Ivan Vidmar, Postojna; Kariš Anica, Trst.

ZAMENJAVA.

»Vi, sluga«, je rekel hotelski gost postreščku: »Tu ste mi postavili pred vrata spalnice en črn in en rumen čevlji!«

Sluga ga gleda ves začuden: »O vraga, to se mi je danes pripetilo že v drugič!«

POSTEN ODGOVOR.

Nekoč je govoril profesor — ob zaključku zrelostnega izpita — svojim učencem, kak poklic si morajo izbrati in kako se morajo slabe družbe varovati. Povdarjal je, da ne smejo zahajati na noben tak kraj, kamor bi ne mogli peljati s seboj tudi svoje sestre.

»Ali si upa kdo ugovarjati? Ali ima kdo kaj za pripomniti?« je vzkliknil ob koncu svojega govora gospod profesor.

Iz zadnjih vrst se je dvignil dolg mladenič »Da, jaz, gospod profesor.«

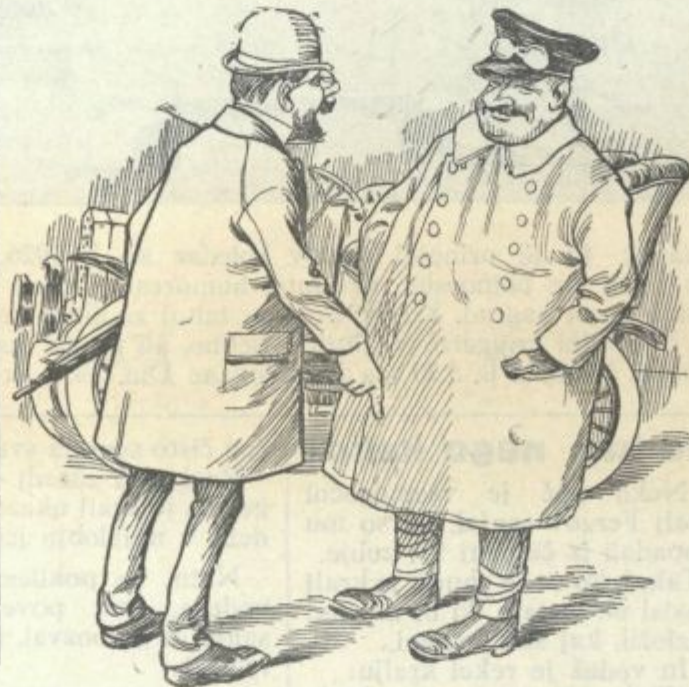
Profesor: »No!«

Mladenič: »Vendar je neki kraj, kamor smem iti in vendar moja sestra ne more iti z menoj!«

Profesor: »No?!«

Mladenič: »Brivnica!«

Med znanci.

»Kaj praviš, ali mi bo krojač Šivanka naredil obleko?«

»Ali te pozna?«

»Ne.«

»Potem ti jo bo že napravil.«

REŽISER (neprestano opazuje Borisa in Nadico, ki se ljubko igrata zadaj za vsemi in se nič ne zmenita za početje pri mizi).

JOŠKO: Saj res!

MAKS: Tudi s prstom ne more pisati! Svinčnik! Kdo ima svinčnik?

VSE (križem povprašuje in kriči): Kdo ima svinčnik!? Svinčnik! Svinčnik!

JOŠKO: Mir sedaj! (Vse vtihne. Čez nekoliko časa). Kdo ima svinčnik?

VSI (razen Borisa): Jaz ne! Jaz ne!

REŽISER (nenadoma, da se v Nado zamaknjen Boris kar vstraši): Boris! Imaš svinčnik?

BORIS (jezno, ostro in kratko): Ne!

JOŠKO: Torej pa nič! Luke, ti pazi, kaj bomo sklenili in potem si zapisi doma!

LUKC: Saj sem vedel! Enkrat nimajo papirja, drugič nimajo svinčnika, tretjič nimajo časa, nazadnje bi radi vi

deli, da bi jim bil še za predsednika, O beračija! O revščina!

JOŠKO: Torej začnimo! Otvarjam današnjo reuno sejo!

REŽISER: Izredno!

JOŠKO: No pa naj bo: izredno sejo.

LUKC (dobro ne čuje, pa poslušati ter ponavlja): Kaj... neredno sejo!... Vjema se! Saj nered je res!

JOŠKO (mu veli z gesto naj molči): in pozdravljam v prvi vrsti naše članice, člane in prisotno občinstvo...

LUKEC: Noč navade je velika...

JOŠKO (nadaljuje): ...ter naznanjam, da se igra ne bo vršila, ker ni dovoljena.

LUKC (pride v odspredje, drži prst na čelo, gleda v zrak in ponavlja za njim besede): ...Ali si bom zapomnil, ali ne. Najbolje je, če si napravim vozec na robec. (Vzame iz žepa velik rdeč robec in si napravi vozec). No, zdaj sem pa lah-

ko brez skrbi!

JOŠKO: Ali to še ni vse!

LUKC: O ti vrag ti! Prehitro sem napravil vozec! Ga moram razvezati. (Razveže vozec in drži v roki nekoliko zvit robec, pripravljen, da ga takoj zavozlja, kakor hitro bo Joško vse povedal.)

STANE (ga ves začuden gleda in pride k njemu). Kaj pa delaš, ali se »vsekavaš?«

LUKC (deklamatorsko). Raj' vprašaj, al' se m. »spunavaš.«

JOŠKO: Po trgu so oglašji, čuje se, da pride iz sosednjega trga vse polno ljudi, celo izletniki iz Trsta pridejo in iz Opčin tudi. Kaj bo?

LUKC (zašepče Karlotu) ... Prav »lušno!« Openke!

JANEZ: Miška! (Karlo se vstraši in strahoma pogleda Slavko, če je slišala.)

MAKS (zurohni). Miir!

(Dalje.)

Smešnice.

Učitelj je razlagal učencem, da ni mogoče seštevati stvari razne vrste, in končno je vprašal Pepčka, hoteč se prepričati, ali je razumel: »Povej mi, ali lahko stojimo tri pse in dve mački?«

»Da, gospod učitelj«, je odgovoril Pepček, »to je skupaj pet.«

»Pet?? Dobro. Pet psov?«

»Ne, ker sta tam dve mački.«

»Torej pet mačk?«

»Ne, ker so tam trije psi.«

»Razloži mi torej, kako to sešteješ?«

»To bom tudi razložil«, pravi samozavestno Pepček. »Trije psi in dve mački je pet živali.«

Učitelj: »Janezek, povej nam, kje se nahaja sladkor?«

Janezek: »Ne morem povedati, gospod učitelj, mama ga vedno skriva pred menoj.«

Učitelj razlaga razne načine, kako moremo razlagati isto misel.

»Pravim: oče dela ves dan. Mirko, izrazi isti stavek z drugimi besedami!«

Mirko: »Oče dela od jutra do večera.«

»Dobro; in ti, Joško!«

Joško: »Od solnčnega vzhoda do zahoda.«

»Dobro; in ti, Mihec!«

Mihec: »Oče dela od severa do juga.«

Učiteljica je potožila Aničini mamici, da Anica ne zna odštevati.

Oče je sklenil, da bo vsak dan računal z Anico. Začel je takole:

»Če imaš pet jabolk in dve poješ, koliko ti jih ostane?«

Anica prebira nekaj časa prste na desni roki in odgovori:

»Tri.«

»Dobro, in če imaš osem orahov in daš štiri od njih mamici, koliko ti jih še ostane?«

»Štirje.«

»Prav, in če imaš dvanajst črešenj, pa tri poješ, koliko ti jih ostane?«

Anica prebira prste, prebere jih enkrat, dvakrat, žalostno pogleda očeta in udari v jok:

»Ampak, kje naj vzamem dvanajst prstov, ko jih imam samo deset?«

Zakaj? Zato.

Zakaj nimajo Jankota punčke nič rade?

Zato, ker jih je v Čuka devall! Oj Čuk, ti boš kriv, če si bo Janko kroglo pognal v glavo (kako grahovo v usta. Započ't) radi nesrečne ljubezni! (Čuk že ne bo kriv, ampak budanjske punce, ki gobčka ne morejo zaprtega držati. Opomnil g. Započ't, agent za tvrdko: »Ali ste že kupili Čukov koledar za leto 1926?«)

Zakaj se Janko in klapa et comp. iz Budanj neprestano loče, suši in toži v »te solzne doline nesrečnemu življenju?«

Zato, ker ve, da so makaroni boljše kot je polenta, da so pomidori slajši kot nepošorkani ocvirki in da so mu granate še vedno ljubše, kot težki nanoški krli.

Zakaj si Janko in klapa et comp. iz Budanj želi nazaj v Placenco?

Zato, da bi si zopet dušo ohlajal in srce odkrival, ko nas bi v Čuka deval. (To se razume, ko ste menda tega vredne. Opomnil g. Započ't agent lid... »Čukov koledar za l. 1926.«)

Zakaj so v Grahovski cerkvi napravili nove stole?

Zato, da ni preveč prazna, ker ljudje itak ne marajo v njo!

Miklavž prihaja!

Stariši razveselite svoje malčke za praznik sv. Miklavža s krasnimi slikanicami, katere je izdala in založila »Narodna Knjigarna« v Gorici, Via Carducei št. 7. Te-le so:

1. Kaj vse mali Tonček zaa.
2. Oglejte si učene živali.
3. Kaj vse znamo, kako se igramo.
4. Pisane podobe.
5. Ob, kako lepo...

Pošilja se tudi proti povzetju.

Pod nos...

LOVEC. »Kdo je gospod, ki vas je pravkar tako prijazno pozdravil?«

ZDRAVNIK. Moj klijent, ki je že 20 let v moj zdravniški oskrbi.

LOVEC. Prokleta mora biti trdne nature.

PREVELIKO STANOVANJE.

Nekj uradnik je iskal po mestu stanovanja. Po dolgo-trajni muki se mu je posrečilo najti upravnika, ki mu je razkazoval stanovanje na razpolago.

»Koliko stane to stanovanje«, je vprašal najemnik.

Upravnik: »450 lir mesečno!«

Najemnik: »Vse je lepo in krasno, toda kuhinja je odveč.«

Upravnik začudeno: »Kako to, brez kuhinje vendar...«

Najemnik ga prekine: »Polnoma odveč, kajti ako imam plačati 450 lir za stan, nimam potem kaj kuhati!«

Urša mpa Mica!

Urša: Žibijo Mica, stop, nmala za mana tje za ta kanjuon, to se lahna še kešna balizn nabereua, ka i tak quircon, bim de m' jemaš ki za pabidat, se že n lip cajt nisua ble u kop.

Mica: O... za pabidat pa dast, samu use člouk na smi sprabi uon s sebe, zatu ka sbit je ratau zdej čudni!

Urša: O bejm, pa na mene se že žihr zaneseš, ka biš, de znam mučat.

Mica: T' bam pa pabidala, ka s' glin Ti. Morebit s že ki šlišala prabt, de je 'na Rinkaua kaza nrdila samamor.

Urša: Ježeš, ježeš.

Mica: Ja prou ris, nga lipga dnje zjutra sa i dabil u štal, ka i bla abešena mpa mrtua.

Urša: Škuoda... morebit pa ni bla prou pr čistm?

Mica: Pr cistm je bla že dast, se i mila n škař uade tam pr saba... Use, suorta se nrdi.

Urša: A nisa mil u nedejle Grahušč gasilc beselica?

Mica: Sebide, sa je mil, pa le n cajt zbecier, patle sa se pa prau paštena učil gasit.

Urša: Se kokr sn šlišala, sa kampil šele u pandejlk zbecier.

Mica: Jest jem pa prou neč na zamlerm, usak je rad kadej besjen, pasebna pa te mladi publi.

Urša: Ja, Ti tku rečeš, ka tud' sama rada plješeš.

Mica: O, se blezu tud' Ti ne pr-mala.

Urša: Bejm, nej buo kokr če, se zdej je usega kanc za nkrť.

Mica: Morebit boda pa tje a pustu še ki uštimal.

Urša: Boma bidell!... Se muorem le jet, de s' m' na prsmadi še tista mroua župe dama. Zbugam!

Mica: Aribederč, mpa dabra se mej!

TAKO GA JE GANILA.

Slavni angleški slikar Whistler je pripovedoval nekoč na akademiji umetnosti, da mu je nekoč neka slika privabila solze v oči. Vse ga je napeto poslušalo pod vtisom tako velike ljubezni do umetnosti.

Nekdo je vprašal: »Ali je bila moderna slika?«

»Da!«

»Realistična slika?«

»O ne, zdi se mi, da je bilo... neko idilično življenje, toda bila je dva metra visoka, in sedel sem ravno pod njo, ko je — padla iz stene!«

Stenske bločne koledarje slovenske in italijanske, z lepim ozadjem dobite v Narodni Knjigarni. Vsak trgovec podari ob koncu letu svoje mu odjemalcu stenski bločni koledar. Pozor, trgovci! Narodna Knjigarna sprejema naročila na bločne koledarje z ozadjem in s tiskanim imenom trgovca. CENA na debelo od 2.- L. za komad naprej.

Ubeljsko.

Pod Nanosom vasica mala, v njej vdovca dva sta zala. Sta luštna in še mladih let, oba sta že čez stodeset. Prvi lepe je postave, glejte ju od nog do glave, majhen, treščat in širok, išče ljubice okrog. Hoče mlado dvajst'ga leta, le korajžo zdaj, dekleta. Drugi skače za devet, ta je tudi mladih let. Prav velike je postave, pa še bolj je brihne glave. Nekoč imel ideal krasan, za voglom ž njo ni bil prav sam. Pregovor pa še zdaj velja, da Čuk vse ve in za vse zna. Napisal bi še, tak sem mož, če vedel bi, da ne pade v koš.

Litanje paštašutarjev.

Kapitano usmili se nas!
Tenente usliši nas!
Seržente prosí za nas!
Kaporali delajte za nas!
Tete strici molite za nas!
Sestre bratje spomnite se nas!
Starši, pošlite denarja nam!
Dekleta, ljubite nas!
Letnik 1906 pridí rešit nas,
ker pašte šute dosti je pri nas!
Le pridí letnik 1906,
z veseljem te hočemo sprejet:
»Panjoke« so pečene,
in dobro posušene.
Kanone dobre boste vi dobili,
ker avstrijski prej so bili.
Pa prav korajžno se še držijo
če slovenski fantje pri njih stojijo.
Konje take boste vi dobili,
da Bog se usmili z njimi!
Obenem pošiljamo pozdrave vsem
starišem in znancem in našim ljubim
dekletom, ter vsem čitateljem »Čuka
na palci«. Slovenski fantje pri poljski
artiljeriji v Bologni. — Ferjančič L.,
Goče; Krečič J., Slap; Bratuž M.,
Krečič A., St. Vid; Husu J., Orlek;
Dolenc L., Lože; Ušaj A., Orehovalje;
Mozetič E., Trst; Ozlič J., Zadlog;
Mivšek F., Zavratac; Krašna M.,
Budanje; Bačič F., Lokavec; Terčič
E., Štrukelj J., Sv. Mihael; Skok F.,
Lokev; Makič J., Police; Kofol I.,
Ravne.

Nekdaj in sedaj v Vrhpolju!

(Spisal Hucek.)

Bilo je pred leti, ko so hodili še go-
spodje »feldvebelni« po Vrhpolju. Tak-
rat je seveda nekega dne izbruhnila
neka nevihta, katera je bila izvanred-
na in katera daje še danes vrhpolj-
skim klepetuljam mnogo posla.

Spominjajo se namreč še danes,
kako je ob imenovanju nevihti neka
sorodnica tvojega strica, to je namreč
Čukovega, hodila po vseh daljnih
in bližnjih okolihah vrhpoljskih. Go-
spod feldvebel je namreč radi svoje
časti, katere seveda ni hotel zanema-
riti, kupil omenjeni sorodnici neko ta-
kozvano »glavno rešeto«, katerega
je morala vedno v njegovem sprem-
stvu posaditi na spodajoče mesto.

Minuli so seveda tisti časi. Minul je
s časom tudi gospod »Feldvebel«. Me-
deni tedni so se spremenili v žol-
čavo, gospod »feldvebel« pa v čev-
ljarja. Glavno rešeto v culo, žena v
vdovo in mož v vdovca. To bode
dragi čitatelj začeli premišljevat,
ker vam ne bo šlo kar tako v glavo,
kako da se je moglo to tako spreme-
niti. — To vam hočem razjasniti! —
Bilo je nekega dne, ko se je vršila seja
vrhpoljskih klepetulj, na kateri se je
razpravljala v prvi točki zadeva so-
rodnice našega strica Čuka. Obžalo-
vanje je bilo potrjeno enoglasno.
Sklepale so tudi, kako bi se vse te
imenovane spremembe spremenile

in zopet obrnile na prejšnjo pot, kot
je bila za časa, ko so hodili »feldvö-
belni« po kvartirih. Klepetulje so skle-
pale, kako bi odpravile omenjeno cu-
lo, katera se je spremenila iz glavne-
ga rešeta. Sklepale so tudi, kako bo-
do mladega bambina preskrbeli za
bodočnost, da ne bo hodil po svetu
kot deseti brat. Tega so sklenile od-
dati feldvebelnu čevljarju, kateri pa
ga ni zadovoljen sprejeti. Nekdanji
gospod »feldvebel« bi namreč bil za-
dovoljen sprejeti omenjeno Čukovo
sorodnico le pod temi pogoji, da mu

drugič ne bo zopet delala preglatve
ob njeni selitvi, kot mu je to storila
ob zadnji ločitvi. Moral ji je namreč
prskrbeti »gik« z eno vprežcem, da
bi jo popeljal v Vrhpolje. Preskrbljeni
»gik« se pa imenovanj ni dopadel, tu
se je morala podati peš proti Vrh-
polju.

Seja, katera se je po dolgem pre-
kovanju zaključila, je bila enoglasno
potrjena, ter zahteva, bila obljube-
na od vseh klepetuljskih odbornic, da
skrbijo za nadaljno posredovanje in
agitacijo.

Božične okraske, svečke, umeten sneg, srebrno in zlato žico, sploh vse okraske za božična drevesa, jaslice, božične in novoletne razglednice dobite v „NARODNI KNJIGARNI“ v Gorici, Via Carducci šte. 7. Na debelo in na drobno!

Pisma.

IZ MODENE.

pozdravljamo stariše, brati, sestre,
fante in dekleta ter letnik 6, da bi
nas kaj kmalu prišel rešiti. — Krcola
Anton, Breginj; Matelič Ludovik,
Livek; Miriej Ivan, St. Vid pri Vipavi;
Kariž Henrik, Gorenje; Kovacič
Vinko, Ostrožno brdo; Kovacič Ga-
brijel, Rakovec; Volk Jozef, Crnice;
Lapanje Josip, Razguri; Kozman Jo-
sip, Zgonik pri Trstu; Jajna Franc,
Zalog pri Postojni; Brel Franc, Reka;
Humar Ivan, Sempas; Gombac Franc,
Naklo; Mohorčič Jozef, Naklo; Mar-
kovčič Ivan, Laže; Mašič Ludovik,
Povir; Milič Alojz, Skopo; Matinič
Kudolf, Gorenje pri Povirju; Peric
Ivan, kapo kuharjev, Brestovica pri
Gorici; Božič iz Gorenjskega, trom-
betač v kuhinji; Maraš Oskar, Vrtoj-
ba; Rijavec Alojzij, Solkan; Breščak
Franc, Avber; Vodopivec iz Renč.

POZDRAVE IZ GENOVE.

Pošiljamo mnogo pozdravov naše-
mu dragemu Čuku, starišem, bratom
in sestram, posebno pa našim dekle-
tam, ki so na nas pozabile. — Stefan
Princič, Steverjan; Božič Anton, Vi-
pava; Barbiš Franc, Topole; Dolgan
Jozef, Sembije; Brugali Martin, Kre-
šju; Knatele Jozef, Koritnica; Kumar
Ivan, Steverjan; Puž Ivan, Lipa; Mi-
slej Pavel in Frelh Franc, Ložice;
Gašperšič Anton, Frem; Pesteli Alojz
in Bončina Ivan, Podraga; Vidmar
Jozef Otlca; Vižnovič Evgen in Hro-
vatin Franc, Trst.

V BUDANJSKI ULICI.

Ema: »Ti, ali si že kupila »Čukov
koledar« za letošnje leto?«
Druga: »Ne, veš se zelo bojim, da
naš ni Janko še tja notri del!«
Ema: »...Prav praviš! Se danes
pošljem denar in pišem v Gorico,
morda nas je pa še tja notri ta vrag
dal! Sem zelo radovedna.«
Druga: »Bog ve! Tudi jaz ga bom
hitro kupila!«

LOVCI IN DIVJI ZAJCI.

V petek 20. novembra so imeli mar-
iborski elitni lovci sestanek, pri ka-
terem so sklenili iti v nedeljo 22. no-
vembra na lov v Duplek. Rečeno,
storjeno. V nedeljo 22. novembra je
šlo resnično 30. lovcev v Duplek. Se-
boj so vzeli tudi 120 gonjačev in ka-
kih 500 kg mesa, kruha in drugih
živil, pa tudi vina in žganja; nekateri
so imeli celo več steklenic šampanjca
seboj. Lov se je začel. Merili in me-
rili, pa tudi streljali so, čeravno zaj-
cev ni bilo. Bila je namreč na neki
njivi neka že posušena zeljnata gla-
va rujave barve, katero je veter ma-
jal semtertje. Dve peresi sta se dvi-

gali gori in doli. Neki lovec je, mi-
sleč, da so to zajca ušesa, pomeril,
ustrelil in res tudi zadel glavo. Lo-
vec je tekel tja in od samega veselja
zavriskal rekoč: »Zadel sem ga za-
del sem ga«. Ves presenečen je bil,
ko je videl namesto zajca, pred se-
boj ležečo gnjilo zeljnato glavo. Za-
kaj pa zajcev ni bilo videti?

Ko so namreč ti izvedeli, da se mar-
iborski lovci odpravljajo na lov, so
v soboto 21. novembra sklicali sesta-
nek v gozdu, kjer so odločili, da gre-
do v nedeljo 22. novembra popoldne
v Maribor, ker tu je bilo napovedano
brezštevilno koncertov. Lovci so se
peljali tedaj v Duplek, kamor se je
na avtomobilih pripeljalo tudi več
gostov, zajci pa so ob istem času pri-
skakljali v Maribor, kjer so koncerte
poslušali in plesali okoli gostiln. Ko
so se lovci vrnili prazni v Maribor,
so tudi zajci šli nazaj v Duplek.

SIAMSKI KRALJ UMRL.

Pravijo da je siamski kralj umrl in
da njegov naslednik priporoča neo-
ženjenim moškim, da naj ne jemljejo
Evropejk — posebno pa Mariboržank
v zakon, ker te so skoz in skoz Bu-
bikopí.

O PRAVI IN NEPRAVI LJUBEZNI.

»Ah, Vili«, je rekla bogata
amerikanska dedinja svojemu
zaročencu: »Tako mi je hudo,
ker mislijo vsi ljudje, da me
poročiš samo radi denarja ne
pa iz gole ljubezni!«

»Ah, pustí srček, naj go-
vore, kar hočejo. Saj vidiš, da
je ves svet hudoben in govo-
ri iz njih sama nevoščljivost!«
je rekel zaročenec.

»Ne, jaz pa nočem da bi bi-
lo tako! Jaz hočem, da bodo
verjeli, da me vzameš iz pra-
ve, gole ljubezni! Veš, kaj
bom storila? Vse svoje premo-
ženje bom podarila kakemu
misijonu!«

Vrli zaročenec pa zagrabí
hitro za klobuk in gre proti
vratom.

»Kam pa greš?« ga vpraša
zaročenka.

»Proč«, odgovori on, »bom
postal misijonar!«

SPANJE.

»Ali ima vaša žena lahko
spanje?«

»To je pa tako! Kadar kri-
či po noči naš mali in moram
jaz ure in ure zibati zibelko,
smrči kot medved, če pa pri-
dem po noči pozno domov iz
krčme, tedaj se pa zbudi, ka-
kor hitro zaškripljejo vrata.
Trdo in lahko spanje nima mo-
ja žena.«

DOBER SPOMIN.

V nekem nevyorskem listu
je izšla ta-le notica: »Umrí je
Naš mladi prijatelj Bacon, ki
je bil nekoč v Argentini in
se je zadnji čas šele nastanil v
Nev Yorku, je mrtev. Pred
štirimi tedni si je od nas izpo-
sodil pet dolarjev in obljubil,
da nam jih vrne v preteku
enega tedna, če le ostane pri
življenju. Ker je bil poštenjak
in mož beseda, a se od tedaj ni
več o njem čulo, je gotovo mr-
tev. Bil je približno 35 let star.
Naj v miru počiva!«

Mogoče Bacon le še oživi po
teh besedah.

PESEM RUTARSKIH KRASOTIC.

Sem deklica mlada, vesela.
Sem hribovska luštna dekle:
Sem ravno prav dolga, debela,
Poraščene res da so moje noge,
Pa to mi boš, upam, spregledal,
Kaj družega rajši pogledal.
Dobil ne boš nikdar več take,
Jaz meterske delam korake.
V vseh sem stvarih prav komod.
Nič mar mi Pariških ni mod.
Med mladimi spakami dosti
Dobl se še dobrh lastnosti:
Oj Čukec! prijateljski kljucec,
Odkrijem ti svoje gorje:
Samo da postal mi boš mutec,
otožim ti svoje srce:
Tri leta že iščem si zeta,
Da daleč krog celega sveta;
Se nisem zadel ta pravga
rav smola je smolasta ta.
Oj Čukec vse vidni, mogočni,
Pomagaj da prstan poročni,
Nosila še ta bodem pust
Če ne ti zdrobila bom hrust.

Pravijo.

Pravijo v Batah, se punce dobe,
ki imajojo debele glave,
kterim moška obleka prav lepo visi,
posebno raithozen — to se drži
in hajd po vas' opolnoči,
ko misli, da Čukec že miži,
noben ne zve, kaj se godi —?

Pravijo v Batah:

Fanta dva — belin-murin;
po vasi vrisk kot sam hudin.
Aufbiks! mokrin — leži —
hajduk — beži!

Pravijo v Batah, da sta neko ne-
deljo opolnoči — iz Svetovega grede,
dva očeta ženila v zameno hčere in
sinove. Zraven pa dajala za agitacijo
prihodnjih volitev župana 3000 lir.
Jih imamo še —?

Pravijo v Batah, da se misli neko
dekle ženiti na Vrh — pa ne k Sveti
Trojici — da bi ne mislili, da se go-
vori tu, o kakšni devici.

Pravijo, da so pred kratkim dogra-
dili med Grahovo in Koritnico rez-
ervar tik ceste za gnojnico. V slu-
čaju suše bodo ž njo čisto škropili, da
se prepreči kolera in druge slične
balezni.

Pravijo, da kdor hoče iti na Strmi
breg za zeta mora imeti: Železne
coklje, en velik koš, ki bo držal dva
centa slame in ta koš povrh zlatih
palank.

Pravijo.

Pravijo, da iščejo štiri rutarske »uerbce« zete, lepe, pridne in pa strašansko bogate, ki pa ne smejo ne piti, ne kaditi in ne kihati.

Pravijo istotam, da so šele sedaj vpeljali modo »za na balin stričl«.

Pravijo, da je brezžična centrala za babje kvante na Grahovem dobila defekt vsled nevlhte, ki je divjala pretečen teden; zato smo ostali brez vsakih poročil iz sosednje vasi.

Pravijo pri Sv. Ani nad Tržičem, da sedel se ne bo treba bati očeta, in matere, kadar bodo prišli finančarji klicat dekleta, ker jih je polovica v ski-čevljah, v katerih se da prav tiho hoditi.

Pravijo istotam, da bi bila Čuka skoraj kap zadela, ko je zagledal nove finančarje, kateri so došli v nedeljo k tukajšnjemu oddelku, iz južnih krajev.

Čuk je izprva mislil, da so tiho-tapci in je zatorel letel kar je mogel na oddelek, da obvesti finančarje, upajoč, da dobi zato kako nagrado; toda na oddelku mu povedo, da so to »financi«. Ves žalosten je letel Čuk nazaj, ker mu je up na nagrado splaval po vodi, si je ogledoval nove finance z bližnje smreke ter se zelo čudil čudni obutvi teh financov. Ta obutev je bila podobna čevlju, pa vendar ni bila čevlji; slično je bilo svetopisemskim sandalim, pa vendar niso bile svetopisemske sandale. Slednič se domislil, da bi to znale biti smuči (po domače ski) kajti bile so zakrivljene kot židov nos, samo ta razlika je bila, da so bile gorji zakrivljene, dočim je židov nos doli zavihan. Čuk je sklenil, da bo tudi za letošnje zimsko sezono kupil take nove vrste ski (katere so »novejšega in naimodernejšega tipa«) ter jih priporoča vsem tovarišem-smučarjem, ker so uporabljive ne samo za sneg, ampak tudi za kopno, saj so se tudi »ta novi financi« tako imenitno vozili z njimi, da jih je bilo kar veselje gledati, no la oni imajo pa seveda že večletno prakso, zato se jim pa tudi ni treba čuditi.

Pravijo v Tržiču, da so sklenili tamkajšnji turisti, da si bodo nabavili nove smuči, katere se dajo uporabljati tudi na kopnem. Videli so v nedeljo, ko se je vozil nek »nov financ« skozi Tržič k Sv. Katarini. Čuk je vesel tega, da bodo turisti tako napredovali, ter kliče »živijo turisti, živijo nove smuči«, s katerimi se da smučarski šport gojiti tudi na kopnem.

Pravijo pri Sv. Ani, da se je tam že ustanovil klub smučarjev pod imenom »Skicipele«. Čuk jim kliče »zdravo« ter jim želi obilo uspeha.

Pravijo, da je Janko in klapa et comp. iz Budani prišla iz Placenze domov, da dolg čas prodala in o pomidorih pripoveduje ter za makaroni sline požira.

Pravijo v Budanjah, da so videli nek dopis, ki je romal do Čuka v Gorico; a v mesto ni priromal, ga je preje vrag pobral, ker je bil preoseben.

Pravijo v Ajdovščini, da je neko dekle skoraj v Čuka zletelo. Pa je bil dopis preoseben, zato je pa v košu obsedelo.

Pravijo pod goro sv. Lavrencija, da se drži odsek obojespolske mladine, božjega reka, »amate e multiplicativ«.

Pravijo, da pravijo na Iderskem, da je nek fant imel v treh letih devet ljubic; v Staremselu pa pravijo starinske klepetulje, da je T. P. imel v dveh letih vse starinske, krejske in borjanske čeče, katerih imena priobčimo, če bo potreba, prihodnjič.

Pravijo, da neka mladenka iz Brezje pod Nanosom hudo žaluje, ker

njen ljubi ne more dobiti dopusta. Za to mu pa vsak mesec piše eno ali dve listni na štrof.

Pravijo na Rakeku, da neka iz Martinjaka hodi vsako nedeljo zastoj na 2 uri oddaljeni Rakek obiskovat svojega nikoli bodočega ženina. Čuk, ki po navadi sedi na rakovškemu rezervarju, je videl, kako je Mici zastoj 2 uri čakala na svoj ideal, dočim se je njen ručeče pisani fant isti čas zabaval nekje na Dolenjskem s svojo staro pečeno zaročenko.

Pravijo, da so bile 29. novembra dalmatinske kleti v Mariboru prepolne, tako sicer, da so nekateri morali iti v na novo otvoreno Ljudsko klet. Ta dan so tudi v vseh Dalmatinskih kletih morali nagniti sode, ker so bili ljudje vsled prvega snega zelo žejni in so popili vse. Pa tudi cigareti nisi dobil v nobeni Dalmatinski kleti.

Pravijo, da v Mariboru nameravajo Bubikopi nositi moške hlače in mazati se s kurjakom pod nosom, zato da jim bodo brke rastle.

Pravijo, da se je v Gradcu začela občina zanimati za Avtobus-promet, zato ker je izvedla, da se je v Mariboru ta promet že razširil, čeravno še ni začel.

Pravijo, da ena meblavana soba stane v Gradcu 25 do 30 šilingov to je 250 do 300 dmarjev na mesec. V Pragi 80 čeških kron to je 160 dinarjev. V Mariboru pa enaka soba 400 do 500 dinarjev na mesec.

Pravijo, da morajo v Framu železniški delavci čakati do polnoči na delo, da pa dobijo plačano le tedaj, dotični gospodje, ki so to naredbo skovali, sami čakali v čakalnici do ako sneg gre. Kaj pa bi bilo, ako bi polnoči in sicer ne da bi bili plačani zato.

ZOB ZA ZOB.

»Gospod Brze me pošilja k vam, naj vam povem, če bi bili tako priazni in vstrelili vašega psa. Gospod Brze namreč ne more spati radi vednega lajanja in bevskanja!«

»Pozdravite lepo gospoda Brzeta in mu recite, da mu ta, koj rada ugodim v tej zadevi, kakor hitro poroči svojo hčerko in stolce na ogenj njen klavir!«

VPRAŠANJE V KAVARNI.

Neki gost je prišel v neko kavarno v Mariboru in sicer blizu kolodvora in je vprašal natakarja:

»Ali ni bil neki gospod, plavalas, z naočniki tukaj?«

Natakar: »Da, gospod, on je še tu. Jaz ga bom takoj obvestil.«

Gost: »Ne, pustite ga, ker on ni pri zdravni pameti.«

Natakar odide k nekemu gostu in mu pravi: »Gospod, Vi ste plavalas, in imate naočnike. Vi niste pri zdravni pameti!«

Gost: »Kaj pravite? Jaz vam pravim, da ste Vi nos rec.«

Natakar: »Ne, gospod, jaz nisem norec, temveč Vi, ker jaz imam črne lase, Vi pa plave, jaz nimam naočnikov, Vi jih pa imate.«

UKRADENI GROM.

John Dennis, znani angleški kritik 17. stoletja, je spisal za-

loigro »Apij in Virginija«, ki so jo leta 1707. predstavljali v nekem londonskem gledališču. Gledalci so igro radi njene dolgočasnosti izžvižgali, nasprotno pa je bil rgom, ki se je med igro večkrat pojavil in je pisatelj zanj izumil čisto poseben način, sprejet z burnim odobravanjem.

Kmalu nato, je Dennis nekega večera sedel v gledališču, kjer je bila ravno tisti večer na odru Šekspirjeva tragedija »Macbeth«. Ko je med prizorom začul grom, je kakor obseden skočil kvišku in zavpil: »Za Boga! saj je to vendar moj grom! To so tiči! Moje delo so izžvižgali, a mje delo so ukradli in igrajo z njim!«

LISTNICA UPRAVE:

A. Požar, Tublje 18: Naročnina za izozemstvo stane L. 22.50. Danes smo poslali po 1 izvod na naznanjene nam naslove. Prosimo, da nam določite naročnino tekom tedna. V nasprotnem slučaju prihodnjih števk ne bomo več poslali. Pozdrav!

ŽGANJE

iz pristnih letošnjih tropin.

Nov izdelek à L 12.- liter pri

SALFATI GIUS.

ŽGANJARNA

Trg S. Antona št. 7, Gorica

Brzobjav!

Goriške matere se telefonirale Sv. Miklavžu.

Halo? Kdo govori?

Sv. Miklavž.

Želite?

Hotele bi vedeti, kje naj kupimo darov za naše malčke!

sv. Miklavž

Vi veste, da sem v teh dneh silno zaposlen in da mi ni mogoče se ukvarjati z Vami — na vsak način pojedite samo v

VELIKO ZALOGO IGRAČ

A. FIEGL - Via Carducci 9 - GORICA

LUIGI CALISSANO & FIGLI

IZDELOVANJE VINA, ALBA

Bogata zbera finega vina v steklenicah:

Barbera, Freisa, Barolo, Brecchetto, Nebiolo, Asti spumante, Gran spumante

Namizna vina:

Grignolino belo vino navadno v steklenicah — — —

in zaloga pri

SALFATI GIUS.

ZGANJARNA, Trg Sv. Antona 7. GORICA

POPOLNOMA VARNO HALOŽEN DENAR V JUGOSLAVIJI

Ljubljanska posojilnica

T. Z. Z. O. Z.

v novopreurejenih prostorih

v Ljubljani

Mestni trg, šte. 6

sprejema vloge na hranilne knjižice in tekoči račun, jih obrestuje po 8%

ter jih izplačuje takoj brez odpovedi in brez odbitka.

Večje hranilne vloge z odpovednim rokom obrestuje tudi višje po dogovoru.

Raznih najfinejših likerjev:

Moškati pasit, maršala, Turinski vermouthe, Vermouthe beli, Cipro, Malaga vino, punch, rum, žganje, razni sirupi.

Specijaliteta: Krema maršala, Jajčna maršala, Jajčni konjak.

Žganjarna

JOSIP SALFATI

GORICA, Trg Sv. Antona 7

Širite Čuka na pal'ci.

Manufakturo, perilo, izdelane oblike po cenah brez konkurence kupite pri dobroznani

Bratje Mose

Via Rastello 7 - GORICA - Via Rastello

DENAR BI RAD VIDEL.
 »Kaj gospod? Vi ste se blagovolili potruditi do mene?«
 »Da, Denar bi rad enkrat videl.«

»Potem Vam svetujem, da greste v banko in se nastavite pol ure ob blagajni, videli ga boste dovolj.«

Tržaška slaščičarna Fratelli PIACENTINI

Via Seminario 8 - Gorica - Via Seminario 8

Velika zaloga bombonov,
karamel in čokolade. :-:

Likerji domačega in tujega izdelka.

Biškoti kache z vanilijo.

Slaščice in torte. :: ::

Izvrši vsako naročilo. Zalagatelji glavnih barov in kavaren tega mesta.

Zaloga manufaktur

CARLO MALFATTI

GORICA - Via Carducci šte. 5 - GORICA

Bogato založena z vsemi novostimi sedanje sezije nudi sl. odjemalcem najboljše ugodnosti pri nakupu.

PRVOVRSTNI PREDMETI PO KONKURENČNIH CENAH

Reklamna darila.

Kdor nakupi za 100 - 200 - 500 - 1000 L. blaga dobi v dar:

1. - 6 najfinejših nosnih rutic z ažurom;
2. - 3 brisače iz gobastega blaga, bele;
3. - 1 elegantno kombinacijo za nevesto, platneno in lepo vezeno;
4. - 1 krasen prt za čaj z prtiči iz finega platna „Fiandra“, za 6 oseb.

Trgovina z manufakturo

ŠKODNIK ANTON

Gorica - Via Seminario 10 - Gorica

Le zadovoljnost k pravi sreči vodi!
Zapomni si, nevesta, to resnico,
in preden sežeš ženinu v desnico,
previdna pri nakupu bale bodi!

Blago po nizki ceni, zadnji modi
predaja za deželo, za Gorico
pri semenišču v hiši z desetico
trgovec **Škodnik Anton**, znan povsodi.

A to se tiče tudi tebe, mati,
in tebe, žena, ženin, fant, deklina,
trgovec ki kupuješ mnogo bkrati

cefirja, oksforda in etamina!
„Sem zadovoljen z blagom!“ vsak poreče
in zadovoljnost ključ je že do sreče.

Prvovrstna zaloga tkanin RUGGERO VENUTI

GORICA, Corso Verdi (nasproti Ljud. vrtu)

Velika zaloga domačega in češkega
volnenega blaga, perila, posteljnijh
pregrinjal vseh vrst, volne za blazine
žime in parnic.

V času semnja Sv. Andreja in božičnih
praznikov so **cene zelo nizke.**

Sprejema se v popravilo:

punčke iz porcelana in celuloida,
lasne zaponke, torbice, vsakovrstne
stvari iz celuloida, gumija, ambre itd.

Trgovina Igrač

A. FIEGL - Via Carducci 9 - GORICA

Babica avtorizirana sprejema

nošeče. - Govori slovensko.

SLAVEC - TRST - Via Giulia 29

PODRUŽNICA

Ljubljanske kreditne banke v Gorici

Corso verdi „r govski dom“

Telefon št. 50 — Brzojavni naslov: Ljubljanska banka

Delniška glavnica	CENTRALA	Rezerva SHS
in rezerve:	LJUBLJANA	Din.
Din. 50,000.000		10,000.000

Podružnice: Brežice, Celje, Črnomelj, Kranj, Maribor,
Metkovič, Novi Sad, Ptuj, Sarajevo, Split, Trst.

Obrestuje vloge na knjižice po 4%.

Nakup in prodaja vsakovrstnega tujega denarja.

Izvršuje vse v bančno stroko spadajoče posle naj-
kulantneje.

Znižane cene ob priliki Sv. Miklavža

Pomnite!

Predno začnete z nakupom igrač
za Vašo deco, oglejte si bogato
zalogo in izredno nizke cene pri

A. FIEGL

Gorica, Via G. Carducci 9. Gorica

Vstop dovoljen vsakomur brez
obveze nakupa